

SIRA SİZDE

Oğulcan BIYIK

Bir yıl boyunca Türkiye'nin dört bir yanına giderek çeşitli projeler gerçekleştiriyoruz. Bu projeler esnasında bizi en güzel şekilde ağırlayan kardeşlerimiz ve öğretmenlerden "bir daha gelin, yine bekleriz" şeklinde çok güzel geri dönütler alıyoruz. Bu güzel isteklere karşılık "ee biz geldik, gelme sırası sizde. İleride çok okuyup çok çalışıp ODTÜ'yü kazandığınız gün mektup yazarsanız sizlerle ODTÜ'de buluşmayı çok isteriz" şeklinde cevap veriyoruz.

Tabi bu buluşma için onların üniversiteyi kazanmalarını beklememize çok da gerek olmayabiliyor; en azından bazıları için. Çünkü temmuz ayında yapılan Yaz Bilim Okulu projemizle bazı kardeşlerimizi ağırlama şansını elde ediyoruz. Tabi bu sefer sadece bir okul, bir bölge ya da bir şehir değil... Tam tamına 20 şehirden gelecek olan 114 kardeşimizi ağırlıyoruz.

Her ne kadar proje temmuz ayında gerçekleşecek olsa bile hazırlıklar Nisan ayından itibaren başlıyor. En güzel şekilde nasıl ağırlarız, kardeşlerimize hangi etkinlikleri yaparız, hangi bölümlere gideriz, hangi hediyeleri veririz... Bir yandan Hüseyin Hoca bölüm programlarını hazırlarken, diğer yandan gönüllüler olarak bizler ise kardeşlerimize verilecek olan yıldız anahtarlıkları örüyor ve kalemlikleri dikeyor, yurtları hazırlıyor ve müzeleri kardeşlerimize en efektif şekilde nasıl aktarırız diye düşünüyoruz. Bu yoğun maratonda bir de bakıyoruz ki 3,5 ay göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, 12 Temmuz gelmişti. İlk ekip karşılanmaya başlanmıştı bile.

- + Merhaba ben Oğulcan, senin adın ne?
- Ben Enes, nasılsın abi?
- + İyiyim Enes sen nasılsın?
- Ben de iyiyim.
- + Tanıştığımıza memnun oldum.
- Abi zaten memnun olmuştuk.

Bu diyalog karşılama esnasında Enes'le aramızda geçen konuşmanın bir kısmı. Şubat ayında Antalya'ya gitmiştik ve Atatürk Ortaokulunda Enes ile çoktan tanışmıştım. Hatta okullarının bahçelerinde mis gibi kokan portakal ağaçları vardı. Ve arkadaşları ile toplayıp bizim yolculuğumuz esnasında bir poşet portakal vermişti. İlk gördüğümde Enes'in siması tanıdık gelse de ilk Yaz Bilim Okulu heyecanımdan sadece adını çıkaramamıştım.

Çocuklar gelmeye başladıkça programımız da yavaştan başladı. Önce drama, sonra teleskop gözlemi, yemek ve müzik etkinliği derken karşılama günü çoktan bitmişti bile.

İlk gün serbest halde takılan çocuklar pazartesi gününden itibaren isimliklerindeki renge göre gruplanmaya başlamıştı. Ancak Zeynep ve benim isimliğim koordinatör olduğumuzun belli olması ve diğer sarı ekipten birazcık da olsa ayrışabilmek adına parlak sarı olarak belirlemiştik. Ancak bu renk seçimi olayı uzaktan çok da fark edilemediği ve ilk gün mavi ve mor ekiple bulunduğum için sarı ekipteki bazı kardeşlerimden minik azar bile yemiştim o gün onlar yerine başka gruplarda olduğum için.

Ertesi günlerde Zeynep ablaları bizim için pembe isimlik basmıştı. Ben halihazırda olan isimliğinden vazgeçmek istemediğim için isimliğimin bir tarafı sarı bir tarafına pembe olan kâğıdı koydum. Sarı ekiple olduğum zaman sarı tarafı kullanıyordum.

Mor ekipten bir kardeşim, 'Abi isimliğinin pembe tarafı dursun, bu sayede menekşeyi andırıyorsun' demişti. Ekiplerin renkleri olduğu gibi isimleri de vardı; morlar, menekşe; maviler, gökyüzü; sarılar, bal peteği ve yeşiller, izcilerdi.

Her ne kadar bölüm programlarında grupların içinde olsam bile programın içinde bazen yapılması gereken işten dolayı çocukların her anında yanlarında olamıyordum. Bu yüzden de bazı kardeşlerim Berçem, Ahmet Taha, Malik Ekrem, Havin ... her sabah günaydın demek, ya da sadece selam vermek için koordinatör odasına geliyorlardı. Her ne kadar koordinatör olarak ben onlara yeterli zamanı ayıramasam bile kardeşleri abilerine o zamanı bir şekilde yaratıyorlardı.

Programda çocukların hem en çok merak ettiği ve de en çok sevilen kısmından bahsetmeden olmaz; Tören eşliğinde gerçekleşene Anıtkabir ziyareti... Daha önce de katıldığım bu tören ilk defa Anıtkabir'i görecektim ve o tören heyecanını ilk defa yaşayacak kardeşlerimle daha da büyük bir anlam taşımıştı. Hatta İlker kardeşim izleniminde "...Anıtkabir cennet gibiydi..." şeklinde bir ifade kullanmıştı.

Her ne kadar her şey planlı dahil olsa bazen minik aksaklıklar olabiliyor.

Örneğin ilk gün çocukların abi ve ablalarıyla beraber Kazan'daki piknik için kullanılacak olan o muntazam çarşafı yurttan unutmuştuk (izlenimdeki ilk görsel). Bir şekilde piknik esnasında temin edip hemen resim yeteneği çok iyi olan (ve ne ararsan o yeteneğe sahip olan) lise ekibinden Abdurrahman'dan destek istedik. O da şaka eşliğinde koordinatörlerin emir kulu yuz diyerek çarşafı diğer kardeşleriyle beraber yapmıştı.

Bazı kardeşlerimizin Yaz Bilim Okulu'na alışma süreci zor olduğu için başlarda evlerine gitmek istediklerini belirtiyorlardı. Ama neredeyse her izlenimde aynı cümle izlenimler – Ağustos 2026 ilkyar@ilkyar.org.tr //ilkyar.org.tr

“ ... keşke bir hafta daha sürseydi ...” hatta “... Ben de burada gönüllü olmak istiyorum...” Abdurrahman’ın minik şakasından anlayacağımız üzere bazı liseli ekip gönüllü olmaya proje esnasında başlamıştı bile. Hatta cumartesi günü uğurlama kısmında Dilaver de diğer abi ablalarıyla giden ekibi uğurlamıştı.

Piknik için malzemeleri yerleştirdikten sonra Ali abileri yanımıza gelip kardeşlerini zorlamayacağının (!) garantisini vererek bir iki güreşmek istediğini belirtti. Her ne kadar kardeşlerimize bir şey olur mu acaba korkusu olsa da Ali Abilerine güvenerek izin verdik. Tabi sonrasında öğreniyoruz ki kardeşleri abilerini zorlamışlar ve abileri yenilmişler.

Bir hafta boyunca hem yurdun koridorlarını hem de kalbimizi şenlendiren kardeşlerimizle vedalaşma anı. İlk günlerde “Ben eve gitmek istiyorum” diyen çocukların, son gün sarılırken gözlerinden süzülen yaşları görmek hem içimizi burkuyor hem de doğru bir şeylerin parçası olduğumuzu bir kez daha hissettiriyordu. Bir haftalık anıları, çekilen fotoğrafları, yazılan izlenimleri ve sıcacık sarılmaları yanımıza alarak onları geldikleri 20 farklı şehre uğurladık. İlkyar minibüsü hareket ettiğinde arkalarından sallanan eller ve eller ile yapılan kalpler çekilen tüm yorgunluğu tek bir anda silip götürmüştü bile.

Her ne kadar her şey aylar öncesinden planlansa da elbette minik aksaklıklar ve problemlerle karşılaştık; yurt, spor salonu ya da etkinlik alanlarında zaman zaman koşturmacalarımız oldu. Ancak söz konusu çocuklar olunca, o sert veya yorgun yüzler bir anda gülümsemeye dönüştü ve herkes tek bir noktada buluştu: ‘Çocuklar için en iyisini nasıl yapabiliriz?

Zaten bu projenin en güzel yanı da buydu. Konu çocuklar olunca tüm zorlukların, yorgunlukların ve aksaklıkların yerini kocaman bir gülümseme ve dayanışmaya bırakması...

Bu unutulmaz süreci mümkün kılan başta Hüseyin Hoca’ya, arkamızda duran değerli bağışçılarımıza, ODTÜ müdürlüklerine ve çalışanlarına,

bir hafta boyunca zamanını ayıran ve çocukların unutulmaz anlarının değerli parçası olan tüm gönüllü arkadaşlarıma ve emeği geçen herkese sonsuz teşekkür ederim.

İyi ki varız ki geleceğimizin mimarı olan kardeşlerimize böylesine güzel bir dokunuş yapabiliyoruz.

Son olarak en büyük teşekkürüm ise ilk Yaz Bilim Okulu tecrübem olmasına rağmen ve koordinatörlük sürecimde ne zaman zorlansam desteklerini bir an bile esirgemeyen koordinatör arkadaşım Zeynep'e ve topluluk başkanımız Bilal'e.

İzlenimimi Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözüyle noktalamak istiyorum.
Bir sonraki projede yeniden buluşmak dileğiyle...

"Çocuklar geleceğimizin güvencesi, yaşama sevincimizdir.

Bugünün çocuğunu yarının büyüğü olarak yetiştirmek hepimizin insanlık görevidir."

Mustafa Kemal Atatürk

Oğulcan BIYIK
Matematik Eğitimi, YL